

Sabira Ståhlberg

Fynd i marken

Lecti

book studio

**En solstorm slår ut datorerna.
All digital kunskap är borta.
Arkeologerna letar i jorden
efter värdefull information
och dyra metaller.**

**Kan de hjälpa mänskligheten
att återvända till
livet före stormen?
Andra är också intresserade
av fynden i marken...**

**Välkommen till framtiden - hundra år
efter vår tid.**

ISBN 978-619-192-238-3 (inbunden)
ISBN 978-619-192-244-4 (PDF)
ISBN 978-619-192-235-2 (EPUB)

Kapitel 7

Prylen piper till och tystnar.

— Vad gör den? frågar jag.

— Ingen aning. Vi tar den till tältet,
så att vi får prova den i fred, svarar Axel.

— Det är nog en radio, funderar jag.

Det är ingen television. Vi hittade ju en i fjol.

Det fanns bara snö i rutan,

då vi lyckades få den att fungera.

Jag sitter i tältet med boken på knäna.

Jag knäpper på prylen, men inget händer.

Då jag öppnar den ser jag,

att den har ett batteri. Det är nog slut.

Den behöver elektricitet utifrån.

Det står något på batteriet,

men det kan jag inte läsa.

Det händer ofta, att vi inte kan läsa

noget som står på prylarna.

Vi hittade igår ett litet häfte på papper,

som skickades till en expert.

Experten meddelade nyss,

att det är ett utdött språk.

Häftet hade många bilder, som ingen förstod.

Jag trodde att det var ormar.

Experten ansåg, att det var symboler.

Axel påstod, att det var vanliga rör.

Men ingen vet säkert vad de är.

— Det kan vara reklam, fnyser Axel.
Förr tryckte man massor av reklamer.
Vi hittar ofta broschyrer bland skräpet.
Slöseri med papper!

Jag går ut till Axel, medan batteriet laddar.
Jag har kopplat det till vårt lilla kraftverk.
Axel skrattar och lyfter upp en sak av plast.
Den har ett långt skaft och lurvig ända.
— En leksak, säger han. Den liknar en docka.
— Var är benen? undrar jag.
— Kanske man använde den till att borsta håret?
funderar Axel.
— För stor, säger jag. Hårborstar är mindre.
— Då är den ett föremål för en kult, säger Axel.
Hoppsan, här har vi papper. Det är en rulle.

— Farmors mor säger i dagboken, att hon köpte
papper för toaletten på rulle, säger jag.
— Vilken konstig idé, kommenterar Axel.
Varför behövde man papper på toaletten?
Vattnet sprutar så att baken blir ren.
— Det är ohygieniskt med papper, säger jag.
Det vet ju alla. Men folk var inte så hygieniska.
— Papper kan innehålla bakterier, virus
eller mögel, tillägger Axel.

— I papper finns arsenik, säger jag.
Man använde det i mediciner, men det är giftigt.
— Arsenik finns i kläder och glas, säger Axel.
Om man får för mycket i sig börjar man spy.

— Man kan också dö, påpekar jag.
Men våra kläder har inte längre arsenik.
Vi använder numera bara äkta ull från fåren.
— Vi får i oss arsenik ur jorden, säger Axel.
Undrar hur man levde förr med alla gifter?
Folk fick i sig enorma mängder.
— Jag tror, att dockan är en borste
som man använde på toaletten, säger jag.
Du står i någons gamla badrum, Axel.

— Usch, så ohygieniskt, ropar Axel.
Här är skelettet av en död råtta.
Jag undrar om den ätit av pappret?
— Giftet räcker nog inte till, svarar jag.
— Vad är det där? undrar Axel och pekar.
— Ett par byxor, svarar jag. De har hål.
— Då måste de vara trasor, säger Axel.
— Nej, det konstiga är att hålen
har gjorts samtidigt som byxorna, säger jag.
Här finns en tröja med hål.
De här hålen har någon gjort senare.
Råttan kanske?

Jag ryser. Jag kan inte vänja mig vid råttor.
Ormar och maskar är också otäcka.
Ormarna gillar våra öppna hål.
Mössen faller i hålen och kan inte komma ut.
Då slingrar sig ormarna ner för att jaga dem.
Sen kommer vi och upptäcker
en mätt och lat orm, men inga möss.
Vissa år finns det massor av möss,

men då faller mängden nästa år.
Djuren får ofta sjukdomar då de blir för många.

På sistone hittar vi inte många djur här.
Axel säger att vädret är för dåligt,
och då finns det färre djur.
Hösten är på väg och mössen
gömmer sig i marken för vintern.
— Djurens antal och art beror också på
hur mycket gifter det finns, säger Axel.
Precis som människor reagerar de
på hur ren naturen är.

Just då hörs en smäll. Jag vänder mig om.
Tältet där jag lämnade prylen brinner.
— Prylen! ropar jag. Den har sprängts!
— Det var batteriet, säger Axel.
Gamla batterier kan explodera.
Det var förresten inte en pryl, utan en mobil.

Jag rusar till tältet, men kan ingenting göra.
Vakterna försöker släcka elden.
Tältet brinner ner med prylen och batteriet,
så ingen vet att jag på egen hand
försökt få mobilen att fungera.
De tror, att det var fel på kraftverket.

Det värsta är, att också boken
med koderna och kartorna brinner upp.
Nu har jag bara farmors mors dagbok kvar.
Tur att den ligger hemma under min madrass!